

Tot stof vergaan

Die ochtend werd ik wakker met een zin die steeds weer opkwam:

Uw rijk kome.

Het was zaterdag, en ik had een week achter de rug waarin veel was gebeurd dat zijn plek in mij nog niet gevonden had. In een samenwerking waarin ik nauw betrokken was, waren grote problemen ontstaan. Ik had gezien hoe sommigen zich losmaakten uit de gezamenlijkheid en hun individuele posities consolideerden. Er werd een hiërarchie gecreëerd, waarin zijzelf de baas waren en anderen niet.

Ik zag helder dat het niet klopte wat zij deden en wist dat het angst moest zijn. En net zozeer beseftte ik dat zijzelf het allemaal heel anders zagen. Een gevecht aangaan over 'wie er gelijk heeft', was het laatste wat behulpzaam zou zijn. Maar wat dan wel?

*Regnum tuum veniat
Uw rijk kome.*

Ik luisterde naar de Taizé-cd, met daarop het Onze Vader in vele talen. Het wordt zo mooi gezongen, dat ik het niet kan horen zonder het mee te bidden. Laat Uw rijk komen, Vader. En laat me zien hoe ik van dienst kan zijn.

Dein Reich komme, dein Wille geschehe.

Intussen bleef de zaak me bezighouden. Hoe graag dromen wij toch van ons eigen, kleine koninkrijkje. Hoe graag willen wij toch de baas blijven, zelf de macht houden, en hier onze waarde aan ontlennen. Hoe hardvochtig en liefdeloos regeren we over ons koninkrijkje wanneer we ons in onze macht bedreigd voelen.

Het was de hoogste tijd voor een lange wandeling. In het Wilgenbos, waar de bomen me leren om te buigen en alleen nog maar te luisteren naar wijsheid die niet van mij is, komen de antwoorden. Al wandelend hoorde ik dat het altijd liefdevol is te buigen voor de Heilige Geest in de ander. Maar dat het nooit liefdevol is te buigen voor diens ego. De Cursus reikt een veel betere oplossing aan. Verbind je met de dromer, maar niet met de droom. Alleen dán kun je werkelijk behulpzaam zijn (zie T28.2:5).

Natúúrlijk! Dat is wat ik nu kan doen. Me blijven verbinden met de denkkeest die een waanzinnige droom droomt. Me voor hem herinneren dat het alleen maar een droom is en dat er een andere keuze mogelijk is op het moment dat hij dat wil. Maar tegelijkertijd me helemaal losmaken van zijn droom, door die geen enkele steun meer te verlenen. Stoppen zijn egospel mee te spelen. En dat kan in alle rust en liefde, hóe hij ook zal reageren op wat zijn ego zien zal als mijn 'verraad'.

Zo word ik een verlosser, zegt de Cursus: 'Verlossing... (laat na) de wereld van dromen en boosaardigheid te steunen. Zo laat zij illusies los. Door die geen steun te geven laat zij ze enkel kalm tot stof vergaan' (WdII.2.3:1-3).

*Que ton règne vienne.
Uw rijk kome.*

Wanneer onze eigen koninkrijkes tot stof zijn vergaan, kan eindelijk Gods rijk komen. Het is er al, we hoeven het alleen maar te aanvaarden. We zien het pas als we het willen zien. En ieder is vrij het moment te bepalen om Gods rijk te laten komen *voor hemzelf*.

Wanneer ik terugkeer van mijn wandeling weet ik hoe ik verder kan. Ik besef dat ik me in elke schijnbaar complexe situatie altijd met de dromer kan verbinden, maar nooit met de droom. Iemands droom, hoe hardnekkig verdedigd ook, is tenslotte enkel een droom, en niet de waarheid:

Het Koninkrijk is volmaakt vereend en volmaakt beschermd, en het ego zal er niet over zegevieren. Amen. (T4.III.1:12-13)

Margot Krikhaar